

श्रीगुरुमाईच्या वचनांवर ध्यान

ईशा सरदेसाई यांच्याद्वारे लिखित

आपल्या वेळेचा सन्मान करणे

आजकाल आपण काय करत आहोत, विशेषतः १ जानेवारीपासून, हे श्रीगुरुमाईनी आपल्याला विचारल्यानंतर, त्यांनी खासकरून याची चौकशी केली की, त्यांच्या नववर्ष-संदेशाशी निगडित आपले विचार आणि आपल्या योजना काय आहेत. श्रीगुरुमाईनी आपल्याला विचारले की, त्यांच्या संदेशातील कोणते शब्द आपल्या चेतनेत चमचमत आहेत. [गुरुमाई जेव्हा असे म्हणाल्या, तेव्हा माझ्या मनात सत्संगाच्या शीर्षकाविषयी विचार आला आणि श्रीगुरुमाईच्या नववर्ष-संदेशाचा प्रत्येक शब्द माझ्या डोळ्यांसमोर चमकू लागला, जणूकाही तो सूर्याच्या प्रकाशात तेजस्वीपणे झगमगत होता.]

श्रीगुरुमाईनी हेदेखील विचारले की, त्यांच्या संदेशावर आपण कशा प्रकारे ध्यान करणार आहोत, याचा विचार आपण केला आहे का. आणि त्यांनी आपल्याला असे मार्गदर्शन दिले की, “संदेशाविषयी अशा वेळी विचार करा, जेव्हा तुम्ही संदेशाविषयी विचार करायला हवा.”

आपल्याला हे मार्गदर्शन मिळाल्यापासून मी त्यावर सखोलतेने विचार करते आहे. मी अशा वेळी संदेशाविषयी विचार करावा, जेव्हा मी त्याविषयी विचार करायला हवा, याचा अर्थ काय आहे? मला हे समजले आहे : एखादी गोष्ट करण्यासाठी [जसे, गुरुमाईच्या नववर्ष-संदेशाचे अध्ययन व अभ्यास करण्यासाठी] वेळ निश्चित करणे आणि प्रत्यक्षात त्या वेळेचा सन्मान करणे, यांत फरक आहे. हा फरक कदाचित नेहमीच असतो, कारण एखाद्या कामासाठी वेळ निश्चित करणे आणि खरोखर त्या वेळेचा सन्मान करणे, हे मानवाच्या स्वतःच्या मर्जीवरच अवलंबून आहे. परंतु मला वाटते की, अलीकडच्या काही वर्षांमध्ये डिजिटल तंत्रज्ञानात जलद गतीने झालेल्या प्रगतीमुळे हा फरक आणखी प्रकर्षाने वाढला आहे, असे म्हणणे योग्यच ठरेल. स्वतःला विचलित होऊ देणे खूपच सोपे झाले आहे. आपण बहुधा असे पाहतो की, इतरांशी बोलत असताना लोक त्यांचा मोबाईल पाहत असतात. एखादी गोष्ट करायला बसणे आणि क्षणभरातच दुसरी गोष्ट करण्याकडे वळणे, याची आता आपल्याला जवळजवळ सवय झाली आहे.

माझ्या एक सहकारी अनेक दशकांपासून सिद्धयोग मार्गाचे अनुसरण करत आहेत. त्यांनी एकदा याविषयीचे त्यांचे विचार मला सांगितले. लोकांनी ज्या कामासाठी वेळ ठरवली आहे, त्यांनी त्याच कामावर आपले लक्ष केंद्रित करावे, याबाबतीत त्या अगदी ठाम होत्या. त्यांनी खाण्याविषयीचे एक उदाहरण दिले. तुम्ही जर जेवायला बसला असाल आणि तुम्ही तुमचे भोजन भगवंताला अर्पण केले असेल—जसे की आपण सिद्धयोग मार्गावर करतो—तर एका अर्थाने तुम्ही ती वेळ एका पवित्र कार्याला अर्पण केली आहे. आणि तुम्ही जर जेवणाचा एक घास घेण्यापूर्वीच ताटावरून उठलात, जसे की, मीठ घेण्यासाठी किंवा फोनवर आलेले संदेश पाहण्यासाठी, तर तुम्ही तुमचा शब्द पाळत नसता. तुम्ही तुमच्या वेळेचा सन्मान करत नसता. पर्यायाने, तुम्ही स्वतःचाही सन्मान करत नसता.

स्वतःचा मुद्दा स्पष्ट करण्यासाठी त्या सिद्धयोगीने आणखी एक उदाहरण दिले. यज्ञ करण्यासाठी जर ब्राह्मणवृंदांनी यज्ञकुंडाच्या आवतीभोवती आपले आसन ग्रहण केलेले असेल, तर हे आवश्यक असते की, पूर्णाहूती होईपर्यंत त्यांनी एकाग्र राहावे. यज्ञ सुरू असताना त्यांनी चहापाणी घेता कामा नये! अशा खंडित पद्धतीने त्यांनी दिलेल्या आहुतींचा उपयोग तो काय? त्याचे काय फळ मिळणार?

